

FØROYA VANLUKKUTRYGGING

Skal nakar vanlukkutryggja seg sjálvan ella onnur, boða frá vanlukkutilburði ella fáa skil uppá annað vanlukkutrygging viðvíkjandi og situr ov óhøgliga fyri til at kunna venda sær beinleiðis til tryggingina, vil hann bjá einumhvørjum av umboðsmönnum fáa lagt sær lag á og eisini fáa góldið limagjald sitt.

Umboðsmenn eru:

B. Mortensen, sóknarfúti, suður i Vági.
K. Djurhuus, sýslumaður, á Tvøroyri.
H. Edw. Hjal, brævasavnari, á Sandi.
Chr. Larsen, sýslumaður, í Sorvági.
H. Nolso, kassameistari, í Vestmanna.
A. Ellingsgaard, brævasavnari, á Eiði.
S. P. úr Konoy, lærari, við Gøtugjógv, og
P. Andreasen, sýslumaður, Klakksvík.

Ótryggjaður maður gloymir skyldu sína móti sær sjálvum, konu og börnum ella øðrum, hann hevur ábyrgdina av, og er harfyri ikki fullgóður samfelagslimur. Hugsid tí um trygging, áðrenn ov seint er!

Bryggeriet Stjernen

Bryggeri, Malteri og
Mineralvandsfabrik

Hetta um alt Danmark gitna virki eiga
arbeiðararnir i Danmark.

Allir arbeidsmenn eiga at styðja hvønn annan.
Hetta er ein lóg, sum hvør upplýstur og ment-
aður arbeidari ikki á nakran hátt vil bróta.

Tú, upplýsti føroyski arbeidismaður og slitmaður,
eigur tí hvørja ferð tú skalt hava eina el, at
krevja at fáa arbeidara ølina:
„Stjernen“.

Javnaðarmenn

eiga at styðja felagsskapin við at melda
seg inn i javnaðarmanafelögin.

Teir, ið ynskja at gerast limir i
Suðurstreytmoyar Javnaðarfelag
biðjast venda sær til kassameistarar
J. P. Henriksen, Tórshavn.

KNUD PETERSEN

Alt skósmíð gerst skjótt
og væl ár hendum greitt.
Máltr. 315.

Málaraforrættning.

Papp, tapet, mopolpolitur, alt
málara fakinum viðvíkjandi! Best,
biligast. — Orðrar frá bygðum
ekspederast umgangandi.

M. P. Jacobsen, Tórshavn.
Telef. 323.

Butiksløkalerne i Sømandshjemmet

er til Leje fra 1. August. Hen-
vendelse til
Bestyrer Harald Joensen.

Máling Tapet Linoleum

TH. 81. Poul Arne Poulsen.
Tvøroyri.

Eisini tygum

vilja gerast vissur i,
at tað loysir seg at
lýsa, bert tygum
royna eina lýsing i

„Føroya
Social-Demokrat“.

Ringið til prentsmiðjuna
máltr. 143.

ALT MÁLARAARBEIDI
VAKURT OG SERA HALDGOTT
TILBOD GEVAST
ANDR. MOURITZEN

Fiskimenn, arbeiðarar

haldið og lesið

„Føroya Social-Demokrat“,
ið er
tykkara blað!

Vejen til
en virkningsfuld
Reklame

gaar gennem en Annonce i

„Føroya Social-Demokrat“.

„Føroya Social-Demokrat“
har vundet Indpas hos det store, jævne Publikum,

Det er derfor i Deres egen personlige In-
teresse at benytte „Føroya Social-Demokrat“
til al Avertering i Fremtiden.

Minnist til at best, hvørt á sin hátt,
eru buksupressararnir og rakibløðini hjá
N. A. Eidesgaard.

Higartil hava eldslokkjarar verið so dýrir, at fólk ikki hava
havt evnið til at eiga teir. Men nú selur N. A. Eidesgaard eld-
slokkjarar fyri bara 5 krónur, so at flest øll, sum vilja verja seg
móti eldbrandi, kunna nú forsynt seg.

Lýsið i „Føroya Social-Demokrat“.

Útgevarar: Javnaðarmanafelag.
Bladstjórar: P. M. Dam, Tvøroyri, ábyrgdarmaður.
P. K. Mouritzen, Tórshavn.
Prentsmiðja B. Z. Jensens, Tórshavn.

Hvorledes er dette gaaet til?
Endnu i Gaar ejede vi dog
Kraften. Haabet var endnu i
Morges vort. Og nu gaar Solen
ned over vor Afmægtighed. Intet
fik vi gjort, af alt det vi skulde.
Og nu er det for silde!

Vel den, der i hin Stund har
Kisten fuld og i Blodet er knyttet
mangfoldigt til den ny Slegt.
Kun den, der er dette foruden
vil blive helt ensom. Men han
vil ogsaa blive det, selv om hans
Hjerte er af Guld. Tænk paa
det, Du, som endnu ikke har
strøget Flaget! Ogsaa Du skal
en Dag sidde paa Oldingens
Sæde, skildt fra de andre ved
Aldersdommens tomme Rum, og
vemodigt se fremmede Væsnere
— den sikre og sejrtrænge Ung-
dom — storme forbi!

Fra mit Vindue i »Guldbergs-
have« lader jeg Blikket glide
ud over Nabo- og Genboscene-
riet, der omgiver mig. Ikke faa
Boliger som min egen kan jeg
se fra mit Stæde. Det er Søndag
Aften. Børn og Børnebørn er
kommet paa Visit. De gamle
Par sidder paa Stads i Daglig-
stuenes Festlys og lar Gæsterne
ta sig af Husholdningen. Bag
Køkkenets Spejlglar ser jeg unge
Arbejderhustruer i travl Aktivitet
charmerende, velklædte, ranke
af Ryg og sikre i Haandlaget.
Hvor forskellig fra Forgænger-
tionens sluskede Type med
Hængebarm og lappet Blaaher-
redsforkle snoret stramt over
pointeret Frugtsommelighed. —
Andre Steder ser jeg dem staa
paa Balkonen — unge og gamle
i fællig. Og jeg hører de Besø-
gendes smaa Frydeskrig og uvil-

kaarlige Beundringsudbrud. Og
ogsaa gennem mit Hjerte gaar
der en Bølge af takfyldt Erkend-
lighed til de Mennesker, hvis
Arbejde har banet Vejen for
dette, gjort det muligt, skabt
det. En Fredselhedens Følelse,
som gennem disse mange bitre
Udlandighedsaar er blevet mig
fremmed. Efter Hjemkomsten
blev al Bekymring og Bitterhed
som strøget af den gamle Mands
Sind!

Det lyder som et Æventyr; ja,
men sandelig ikke som et Sagn
fra gamle Dage. Nej, Armodes
Sagn fra gamle Dage melder
om Alderdom i Gledesløshed,
Uhygge og Forladthed, ufattelig
for Nutidens Slægter. Endnu
saa sent som forrige Generation
var det at være gammel og
subsistensløs ensbetydende med
at være et Udsbud af Menneske-

heden. Et af Periodens mest
fremragende kunstneriske Social-
monumenter er Jens Birkholms
rystende Billede af en Lemme-
stiftelse paa Fyen.

Men er det nødvendigt at
vende sig til Fortiden for at
finde Tilstande som disse? Er
f. Eks. ikke Forholdene paa
dette Punkt endnu værre i
selve det lovpriste Amerika?
Amerika er vel det Sted i Ver-
den, hvor det er værst at være
gammel, og hvor Du hurtigst
bliver det! Længe har Du fryg-
tet dette forfærdelige Øjeblik.
kiempet en haabløs Kamp for
at skyde det ud. Du har afregnet
dit Skæg, farvet dit Haar, frisket
dit Smil op med straalende
Plomber. Du har traadt Ung-
dommens vingelette Fjed, mens
dine arme Ligetørn har grædt
Blod. Alt har Du gjort for at

lyve dig fra den voksende An-
klage. Men omsider holder
Benægtelsen ikke længer Stik.
Du maa tilstå, Du er blevet
gammel. Og den Dag smækkes
alle Døre i for dig. I intet Land
kan der gores mindre for de
fattige Gamle, end i Amerika.
Stat og Kommune overlader
dem ganske til deres Skæbne.

Paa den Egn i en af de nord-
amerikanske Sydstater, hvor jeg
i 28 Aar levede en Farmers
Liv, saa jeg daglig ældgamle
Almisselemmer sjokke fra Hus
til Hus og paatage sig forefal-
dende Sjøv for Dagens Kost og
Natteleje i Halmen. Det var
ensomme Stakler uden Paarø-
rende at falde tilbage paa, der
fristede deres sidste Dage paa
denne Vis, indtil Døden naadig
udløste dem undervejs.

(Forts).